

Værdighed var paa en besynderlig Maade iblandet med Stænk af den lunefulde Skodesløshed i Optræden, den Rest af Studenterovermodet fra otteogfyrre, der havde faaet Næring ved Frederik den syvendes folkelige Hof, og som ogsaa siden blev ved at udmærke adskillige af de fremragende Mænd fra vore første Frihedsaar.

Denne joviale Utvungenhed bidrog navnlig til at paadrage ham Frøken Ragnhilds dybeste Unaade. Hun havde nu en Gang faaet en uovervindelig Afsky for al Slags folkelig Familiaritet, og det imponerede hende ikke, at det i dette Tilfælde var en Bisp og forhenværende Minister, der kastede sig tilbage paa Stolen, som om han sad i sin egen Stue, begravede Hænderne i Lommerne for at rasle med sine Nøgler, vippede Kniven mellem Fingrene og sagde „pleje van“ og „lille Frøken“. Desuden delte hun ganske sin Faders Anskuelser med Hensyn til Bispens hele Embedsførelse. Hun fandt det ganske upassende for en Mand i en saa overordnet Stilling at flakke omkring paa Landevejene som en Slagter og betragtede hans idelige, uanmeldte Besøg rundt om i Kirker og Skoler som et uværdigt Spioneri, der nødvendigt maatte virke nedbrydende paa Præsternes og Lærernes Anseelse hos Befolkningen.

Hvad der særlig vakte Provst Tønnesens Uvilje mod Bispem, var dog dennes Stilling i det offentlige Liv og navnlig i Politiken, hvor hans Holdning unægtelig ogsaa røbede, at han trods sin fremrykkede Alder endnu ganske lod sig beherske af sin Ærgerrighed. Efter at han i adskillige Aar bestandigt havde balanceret mellem de to bittert kæmpende politiske Partier for at kvalificere sig til i det afgørende Øjeblik at overtage Styret som den mæglende og forsonende, var han — efterhaanden som Udsigterne til en mindelig Udjævning af Striden formindskedes — gledet mere og mere over i Demokraternes Lejr, hvor man da heller ikke havde forsømt nogen Smiger for at lokke ham til at smykke Folkets fremrykkende Rækker med sit historiske Navn. Endnu